

DE ZUS VAN DE CHOCOLATIER

Rebekka Eder

De zus
van de
chocolatier

De Chocolade Dynastie 3

Uit het Duits vertaald door Sylvia Wevers

 ceaan

De zus van de chocolatier is deel 3 van de serie De Chocolate Dynastie

Oorspronkelijke titel *Die Schokoladenfabrik - Der Traum der Poetin*

Aufbau Taschenbuch, imprint van Aufbau Verlage GmbH & Co, Berlijn

© 2023 Aufbau Verlage GmbH & Co / Rebekka Knoll

© 2023 Nederlandse vertaling Sylvia Wevers / Uitgeverij Oceaan

Alle rechten voorbehouden

Omslagbewerking Sander Patelski

Omslagbeeld © Xantana | Dreamstime.com

Foto auteur © Mario Wezel

NUR 302

ISBN 978 90 468 3077 2

www.oceanboeken.nl

Voor mama

Door haar enthousiasme vloog ik door dit verhaal

*Toch respecteer ik uw deugdzaamheid niet,
verwerp ik uw heilig oordeel met moed!
Wees het bolwerk van de wet, de wreker van het fatsoen,
de trouwe genius van het vrome geloof!
Ook in de overtreder leeft een heilige geest.
De vrije mens zondigt omdat hij zondigen moet.*

Louise Aston, 1846

Lijst van personages

Therese Stollwerck:* jongste dochter van de familie Stollwerck, dichteres (1861-1936)

Gebroeders Stollwerck en hun gezinnen

(Voor de duidelijkheid worden alleen de kinderen van de broers genoemd die een rol spelen in de roman. In werkelijkheid waren er nog een aantal.)

Nikolaus Stollwerck:* oudste van de broers Stollwerck, die als eerste zijn eigen bedrijf oprichtte (1840-1883)

Maria Stollwerck, meisjesnaam Krusius:* vrouw van Nikolaus en zus van Apollonia (1843-1882)

Peter Stollwerck:* op een na oudste van de broers Stollwerck, handelsopleiding (1842-1906)

Agnes Stollwerck, meisjesnaam Heimerdinger:* vrouw van Peter (1851-1918)

Gustav Stollwerck:* oudste zoon van Peter en Agnes (1872-1951)

Heinrich Stollwerck:* op twee na oudste van de broers Stollwerck, uitvinder en ingenieur (1843-1915)

Apollonia Stollwerck, meisjesnaam Krusius:* in het geheim uitvindster, heldin van deel twee (1847-1925)

Bertha Stollwerck:* oudste dochter van Heinrich en Apollonia (1869-1953)

Sophie Stollwerck:* op een na oudste dochter, met veel talent (1870-1952)

Albert Stollwerck:* favoriete broer van Sophie (1872-1929)

Hubertine Stollwerck (1874-1957)

Franz (II) Stollwerck* (1877-1955)

* Deze mensen hebben echt bestaan. De jaartallen verwijzen naar historische geboorte- en sterfdata, die kunnen verschillen van die in de roman.

Ludwig Stollwerck:* misschien wel het grootste genie van de familie (1857-1922)

Anna Stollwerck, meisjesnaam Schlagloth:* echtgenote van Ludwig, worstelend met psychische problemen (1859-1919)

Fritz Stollwerck* (1884-1959)

Paul Stollwerck* (1886-1940)

Carl Stollwerck:* jongste van de broers Stollwerck (1859-1932)

Fanny Stollwerck, meisjesnaam Hanau:* echtgenote van Carl (1864-1943)

Lucy Stollwerck* (1897-1973)

Carlita Stollwerck* (1901-1910)

Andere nog levende familieleden

Anna Sophia Stollwerck:* medeoprichtster van de Stollwerck-dynastie, heldin van deel een, moeder van de gebroeders Stollwerck (1819-1888)

Elisabeth Stollwerck:* Anna Sophia's dochter, enige nog levende zus van Therese, woont in Hamburg (1849-1884)

Zakenpartners

William Lever:* Britse zeepfabrikant (1851-1925)

Emil Doepler:* schilder en ambachtsman (1855-1922)

Richard Roderbourg:* landmeter, geodetisch ingenieur en mijnbouwingenieur

In Bonn

Wilhelmine Müller: oudste zus van Anna Sophia Stollwerck, woont in de villa van haar overleden partner Sibylle Mertens-Schaaffhausen*

Emma Witt, meisjesnaam Mertens: schoonzus van wijlen Sibylle en geliefde van Kaspar Rockstroh

Charlotte Mertens: dochter van wijlen Sibylle

Kaspar Rockstroh: geliefde van Emma, Stollwerck-arbeider

Hedwig Dohm, meisjesnaam Schlesinger:* schrijfster, vriendin van Charlotte (1831-1919)

In de apotheek

Julie Müller: jongste zus van Anna Sophia Stollwerck, apotheker

Elise Arkenberg, meisjesnaam Müller: zus van Anna Sophia Stollwerck en Julie Müller, woont ook in de apotheek

Nuno Dias: gezelschap in de apotheek, Kaspars pleegzoon

In de chocoladefabriek

Lina Rockstroh: Stollwerck-meisje en Kaspars dochter

Luana Wegener: Stollwerck-meisje en Lina's beste vriendin

Benno Jäger: Stollwerck-arbeider

Marie Sonnenschein: Stollwerck-meisje, vriendin van Benno

Proloog

1880

Als de Dom klaar is, zal de wereld vergaan. Zo luidde een oud Keuls spreekwoord. Kaspar had niet geloofd dat hij ooit nog zou meemaken dat dit bouwwerk werd voltooid. Of dat hij het einde van de wereld zou meemaken. Maar nu krioelde het in de stad en gonsde het er zo luid alsof de wereld al alarmerend aan alle kanten begon te kraken.

Op deze dag, 15 oktober 1880, gingen alle Keulse inwoners de straat op en keken omhoog. Het was misschien wel de laatste nazomerse dag van het jaar. Bloedrode bladeren wervelden door de straten, de hemel was diepblauw en de lucht mild. Zelfs de fabrieksarbeiders, die anders weinig daglicht zagen, knipperden met hun ogen tegen de zon en keken naar de torens van de Dom, die nog steeds omringd waren door steigers, maar die voltooid en ongelofelijk hoog de lucht in staken. Kaspar kneep ook zijn ogen tot spleetjes en keek naar de Keulse vlaggen die aan de steigers in de wind wapperden. Was hij wijd en zijd de enige man die die dag op zoek was naar iets heel anders dan de spits van het nationale monument?

‘Keulen viert drie dagen lang feest omdat de Dom voltooid is. Zelfs de keizer komt! En elke arbeider van Stollwerck moet minstens één dag feest kunnen vieren,’ had Peter Stollwerck een paar dagen eerder met een gulle glimlach aan zijn fabrieksarbeiders verkondigd. En ook Kaspar wilde deze zeldzame vrije dag, deze misschien wel unieke kans die de ondernemer hem bood, niet laten lopen.

In het gedrang van de menigte stuitten Kaspar en Nuno herhaaldelijk op elkaar. In de verte zag Kaspar verklede mensen op wagens en paarden die trots door de straten trokken. Hij nam de een na de ander op, maar kende de gezichten niet.

‘Wat zouden die uitdossingen betekenen?’ bromde hij en hij keek op naar Nuno, die inmiddels boven hem uit torende.

‘Julie zei dat de geschiedenis van de Dom zou worden nagespeeld in een historische optocht.’

‘Aha,’ zei Kaspar en hij kauwde op een grasspriet.

‘Droegen mensen vroeger maliënkolders toen ze de Dom bouwden?’

‘Ik denk het niet.’ Kaspar schoof zijn slappe hoed goed. ‘Misschien willen ze ridders uit de middeleeuwen uitbeelden.’

‘Dus ridders hebben de Dom gebouwd?’

Kaspar haalde zijn schouders op. Hoe kon hij dat nou weten?

Hij keek telkens om zich heen. Hij stond met Nuno aan de rand van de Neumarkt en schoof de grasspriet van zijn ene mondhoek naar de andere. Terwijl om hem heen mensen in hun zondagse kleren hun gewassen nekken strekten en met handschoenen aan naar de stoet zwaaiden, observeerde hij geconcentreerd de massa’s verklede burgers die in een rustig tempo in de richting van de Hohe Strasse liepen. Hij tastte in zijn zak, voelde de steen die hij al zoveel jaar bij zich droeg en haalde toen het reepje chocolade tevoorschijn dat elke arbeider vanwege de feestelijke dag had gekregen.

‘Zullen we die nu opeten?’ Nuno pakte de zijne ook.

‘Waarom niet?’ mompelde Kaspar. ‘Voordat hij smelt.’

Hij maakte het papiertje open en keek naar de donkere, glimmende lekkernij. Hij had nog maar zelden chocolade gegeten, want dat kon hij amper betalen, maar bij belangrijke gelegenheden kregen de arbeiders een stukje cadeau. Hij herinnerde zich dat chocolade nervositeit kon verlichten en moest voor zichzelf toegeven dat dit nu precies was wat hij nodig had. Hij wilde het Nuno niet laten merken, maar zijn knieën knikten en zijn nek was klam. Daarom haalde hij zijn grasspriet uit zijn mond, brak een stukje chocolade af en legde dat op zijn tong. Wat was het zoet! Wat smaakte het sterk en grondig! Hij kauwde en kon niet anders dan glimlachen. Hoe was het mogelijk dat deze smaak een man zo gelukkig maakte?

Misschien is vandaag de dag, dacht hij. Na al die jaren. Dit keer zou hij zich niet laten tegenhouden door lafheid. Dit keer zou hij de man zijn die hij altijd had willen worden.

Terwijl de chocolade op zijn tong smolt, keek Kaspar op deze laatste, eindeloze, nazomerse dag naar Nuno, die ook gelukzalig glimlachte.

‘Dat ze dit van cacao maken...’ De jongen schudde peinzend zijn hoofd. ‘Chocolade heeft niets te maken met het vruchtvlies dat we vroeger op de cacao-plantage in São Tomé uit de vrucht peuterden. Dat vond ik ook lekker. Soms, als niemand keek, snoepte ik er een beetje van. Het was het heerlijkste wat ik kende...’

Kaspar brak nog een stukje af en kauwde terwijl hij aandachtig alle mensen om hem heen bekeek. Sommigen van hen droegen gewaden en

broeken van vroeger, anderen reden in elegante jurken op paarden en weer anderen troonden op uitvoerig versierde wagens. Op een ervan werd een replica van de oude Domkraan rondgereden, op een andere het model van de voltooide Dom.

Toen viel zijn blik eindelijk op dat ene gezicht dat hij met elke vezel van zijn lichaam wilde vinden. Of vergiste hij zich? In het verleden was hij op straat vaak geschrokken omdat hij haar meende te herkennen. Die blonde krullen, die rode mond, die volle wangen of de hautaine glimlach. Maar vandaag was het anders. Dit keer wist hij immers dat ze zou komen.

Er was geen twijfel mogelijk, want op een uitzonderlijk grote schimmel zat een koningin. Ze zat in een dameszadel, hield de met gouddraad versierde teugels in haar handen en om haar schouders hing een glimmend gewaad. Om haar grijzende haar had ze een wapperende witte sjaal gewikkeld en ze droeg een kroon op haar hoofd.

Rechts en links van haar reden vrouwen die hij ook kende. De ene was weliswaar blind, maar zat indrukwekkend goed op haar paard. De ander was, ondanks haar hoge leeftijd, bijna onmenselijk mooi met haar hoge jukbeenderen en witte wenkbrauwen.

‘Hé, Kasper, waar ga je naartoe?’ riep Nuno.

Kaspar had zelf amper door dat hij de rest van de chocolade in zijn mond propte en naar voren snelde om met kloppend hart en duizelig hoofd de koningin te volgen.

‘Ik heb nog een afspraak,’ zei hij met volle mond. ‘Wacht niet op mij!’

Hij baande zich een weg door de menigte en strekte telkens zijn nek om haar niet uit het oog te verliezen. Hoe moest hij haar paard bijhouden? Hij haastte zich, struikelde, werd geduwd en uitgescholden, maar gaf niet op. Zolang hij haar witte krullen en haar wapperende sjaal kon zien, en de klepperende hoeven van haar paard kon horen, had hij een kans. Hij rende, kauwde, slikte en hijgde, maakte zich lang en bleef zich een weg banen. ‘Emma!’

Tallose hoofden draaiden zich naar hem om, maar niet dat van haar. Weer riep hij uit alle macht: ‘Emma!’

‘Aan de kant,’ klonk een bulderende stem achter hem. Hij draaide zich om en stond oog in oog met twee snuivende paarden. Van de spanning had hij niet eens gemerkt dat een koets door de Hohe Strasse probeerde te komen. De koetsier keek Kaspar boos aan.

‘De weg is afgesloten!’ riep een oude vrouw naast hem in de richting

van de koets. ‘U moet teruggaan want we vieren vandaag de voltooiing van de Dom!’

‘Mijn meneer moet erlangs, wat er vandaag ook gevierd wordt.’ De koetsier knalde met zijn zweep op de straat en de mensen om hem heen deinsden achteruit. Kaspar sprong ook opzij. Op dat moment schreed er een leger met gestreepte petten, rode kousen en speren langs hem heen. Emma moest al achter de volgende bocht verdwenen zijn.

‘U kunt hier niet doorheen,’ mopperde een zwaarlijvige man. ‘Ziet u niet wat hier gaande is?’

Kaspar zag dat het deurtje van de koets openging en een jongeheer naar buiten keek. ‘Neemt u me niet kwalijk, maar ik moet helaas dringend naar Düsseldorf,’ legde hij beleefd uit.

‘O, meneer Ludwig Stollwerck,’ zei de man die zojuist luid had geprotesteerd. ‘Pardon.’ Hij draaide zich om en duwde de mensen opzij. ‘Aan de kant, alstublieft! Meneer Stollwerck moet erlangs! Pardon!’

Hij stopte zelfs met uitgestrekte armen de feeststoet zodat de koets kon passeren en het volgende steegje in kon rijden. Verbaasd keek Kaspar de koets na en hij wilde er eindelijk vandoor gaan om het gekostumeerde leger te volgen. Maar plotseling rustte er een kleine, warme hand op zijn schouder. En nog voordat hij zich omdraaide, wist hij van wie die was.

Hij slikte moeizaam en haalde diep adem. Toen draaide hij zijn hoofd pas, om zijn Emma weer in de ogen te kijken.

Het was dertig jaar geleden dat hij haar voor het laatst had gezien. Oceanen hadden hen gescheiden, een heel leven op volle zee, een verkeerde echtgenoot, al die tijd...

En nu stond ze voor hem, midden in de zee van mensen in Keulen, terwijl hij nog de veelbelovende smaak van chocolade op zijn tong had. Hoewel haar huid bleker was geworden en haar glimlach er elegante sporen in had achtergelaten, waren haar donkere ogen hetzelfde gebleven en verscheen ook haar ondeugende glimlach weer om haar lippen.

‘Waarom schreeuw je zo?’ vroeg Emma met haar onmiskenbaar hoge stem. ‘Wilhelmine zegt dat ze bijna van haar paard viel.’

Kaspar wist niet wat hij moest zeggen of doen. Hij deed zijn mond open maar het enige wat eruit kwam was: ‘Ik heb een... steen voor je.’

‘Een steen?’ Emma’s grijns werd breder. ‘Andere vrouwen willen bloemen of liefdesbrieven... Die weten niet wat ze missen!’

Ze giechelde en het klonk net als vroeger, ook al moest ze nu in de

vijftig zijn. Uit haar ogen straalde de oude schalksheid zo meisjesachtig dat hij vergat zijn steen tevoorschijn te halen.

‘Ik weet dat het niet hoort,’ fluisterde ze en met elk woord werd haar stem dieper. ‘Maar... mag ik?’ En zonder op zijn antwoord te wachten, kustte ze hem.

DEEL 1

1881-1883

